

ประเทศสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ที่ข้าพเจ้าเห็น

พิงพันธ์ เนตรรังษี¹

อังคาร 26 มีนาคม 2545 เวลา 13.20 น. พวกเราออกเดินทางจากท่าอากาศยานกรุงเทพฯ โดยเครื่องบินโบอิง (BOING 747/300-4 เครื่องยนต์) เที่ยวบินที่ SA 289 ของสายการบินแอฟริกาใต้ (SOUTH AFRICAN AIRLINE) ซึ่งต่อไปจะเรียกสั้นๆ ว่าสายการบิน SA เครื่องบินบินตรงไปยังเมืองโจฮันเนสเบิร์ก (JOHANNESBURG) ซึ่งมีระยะทางห่างจากบ้านเรา 9050 กม. (ระยะทางใกล้เคียงกับกรุงเทพฯ-ยุโรป) ใช้เวลาบินตรงโดยไม่ต้องแวะเติมเชื้อเพลิงนาน 11 ชั่วโมง โดยบินตามดวงอาทิตย์ไปทางทิศตะวันตก เมื่อโจฮันเนสเบิร์กนี้คนแอฟริกันจะเรียกสั้นๆ ว่า “โจ-เบอร์ก” (JO-BURG) ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ เป็นเมืองใหญ่แต่ไม่ได้เป็นเมืองหลวงของประเทศตามที่คนส่วนมากมักจะเข้าใจกัน เพราะศูนย์กลางการบริหารราชการของประเทศนั้นไปตั้งอยู่ที่เมืองพริทอเรีย (PRETORIA) ซึ่งอยู่ทางเหนือเมือง โจ-เบอร์ก ขึ้นไปอีกประมาณ 80 กม. ส่วนศูนย์กลางด้านนิติบัญญัติของประเทศก็แยกไปตั้งอยู่ที่เมืองเคปทาวน์ (CAPE TOWN) ที่อยู่ทางใต้สุดของประเทศ และศูนย์กลางด้านตุลาการไปตั้งอยู่ที่เมืองบลอม ฟอน เทน (BLOEMFONTEIN) ซึ่งอยู่ทางตอนกลางประเทศ จะเห็นได้ว่าแยกศูนย์อำนาจทั้งสามของประเทศกระจายออกไปเพื่อให้เกิดความเจริญในภาคต่างๆ ทั่วทั้งประเทศ ไม่กระจุกอยู่แต่ใน

กรุงเทพฯ ที่เดียวเหมือนอย่างของเรา

พนักงานบริการบนเครื่องบิน SA เป็นคนดำ (นิโกรที่พัฒนาแล้ว) แต่มีผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ผู้ชายจะทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่มโดยตลอด มีพนักงานที่เป็นคนผิวขาวอยู่สองสามคนคอยดูแลอยู่ห่างๆ เข้าใจว่าคงเป็นหัวหน้า อาหารที่เสิร์ฟระหว่างบิน 2 มื้อ เป็นอาหารฝรั่งแบบเดียวกับสายการบินทั่วๆ ไป ที่เห็นแปลกอยู่อย่างหนึ่งก็คือ มีเหล้าพื้นเมือง ชื่อ อะมารูล่า (AMARULA) เสิร์ฟอยู่บนเครื่องบินด้วย เป็นเหล้าผสมครีมมีรสหวานคล้ายๆ กับคาค่าลัว (KAHLUA) ซึ่งผลิตจากเมล็ดคากาแฟ เวลาเสิร์ฟก็เทใส่ลงบนน้ำแข็งก้อน รสชาติไม่เลวเลย ทราบมาว่าอะมารูล่านี้คนป่าผิวดำเป็นผู้ค้นพบโดยบังเอิญเมื่อต้นอะมารูล่าในป่ามีผลสุกกอมร่วงหล่นบนพื้นดินและเริ่มเน่าจะมีรสหวาน สัตว์ป่าต่างๆ ที่กินพืช เช่น ช้าง หมูป่า เก้ง กวาง และลิง จะพากันมากินลูกอะมารูล่ากันที่โคนต้นแล้วเกิดอาการเมาหายไปหลายวันเนื่องจากแอลกอฮอล์ในผลอะมารูล่าที่กำลังเน่าเปื่อย

เมื่อบินมาได้ประมาณ 11 ชั่วโมง หลังอาหารมื้อที่สองไม่นานเครื่องบินก็ลงจอดที่สนามบินนานาชาติโจ-เบอร์ก (JOHANNESBURG INTERNATIONAL AIRPORT) เวลาประมาณ 19.20 น. เวลาท้องถิ่น ซึ่งช้ากว่าบ้านเรา 5 ชั่วโมง เพราะเราบินตามดวงอาทิตย์ไป (ขณะนั้นเวลาบ้านเราก็ดสองยามเศษ) อุณหภูมิประมาณ 20 องศา

¹ กรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เซลเซียส ถึงแม้ว่าสนามบิน โจ-เบอร์กจะเป็น สนามบินนานาชาติของแอฟริกาใต้ แต่ก็เล็กกว่า สนามบินกรุงเทพฯ มากและยังไม่มียางสำหรับให้ เครื่องบินจอดเทียบด้วย ต้องขนถ่ายผู้โดยสารไปยังอาคารท่าอากาศยานโดยรถบัส กว่าที่จะเสร็จจากการรอรับกระเป๋าเดินทางและผ่านพิธีการเข้าเมือง และศุลกากร ประมาณหนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็ต้องไป เข้าคิวรอแลกเงิน US ดอลลาร์ให้เป็นเงินสกุล RAND ของแอฟริกาใต้เพื่อสะดวกในการซื้อของ โดยแลก จากเคาน์เตอร์แลกเงินซึ่งมีอยู่หลายแห่งในบริเวณ สนามบิน หนึ่งดอลลาร์แลกได้ 11 แรน หรือเท่ากับ ประมาณหนึ่งแรนต่อ 4 บาท การที่เงินของเรามีค่า สูงกว่าเรานั้น คงเป็นเพราะเขาไม่ได้เป็นหนี้ IMF เหมือนเรานั่นเอง แลกเงินเสร็จก็มีรถบัสมารับพวก เราไปพักที่โรงแรม 5 ดาวชื่อ ดิ เอ็มเพอเรอ (THE EMPEROR) ซึ่งอยู่ไม่ไกลสนามบินนัก รถวิ่งราว 15 นาที กว่าที่จะเช็คอินเข้าห้องพักได้ก็ราว 4 ทุ่มเศษ (เวลาเมืองไทยก็ปาเข้าไปตี 3 แล้ว) ในบริเวณโรงแรม มีคาสีโนใหญ่เปิดตลอด 24 ชั่วโมงชื่อ CEASAR เรา พักกันอยู่ที่โรงแรมนี้ 2 คืน ทราบว่ามีพวกเรอบาง คนเข้าไปวัดดวงในคาสีโนได้เสียกันบ้างเล็กๆ น้อยๆ

พุธ 27 มีนาคม 2545 หลังอาหารเช้าที่ โรงแรมแล้ว เขาก็ด้อนเรา 28 (คน) ขึ้นรถบัสบอกว่า จะพาไปเที่ยวเมืองหลวงทางการบริหารประเทศ คือ 프리โทเรีย (PRETORIA) ซึ่งอยู่ทางเหนือขึ้นไปอีกราว 80 กม. ระหว่างทางได้หยุดแวะชมอนุสาวรีย์ และ พิพิธภัณฑวัตถุเทรคเคอร์ (VOORTREKKER) ซึ่ง สร้างเป็นอนุสรณ์แก่ชาว DUTCH ผู้บุกเบิกพื้นที่ ที่ได้สู้รบและมีชัยชนะต่อชาวพื้นเมืองเดิมเผ่าซูลู ตลอดจนมีการสร้างหุ่นจำลองแสดงถึงความเป็นอยู่ และการดำรงชีพของคนผิวขาวเมื่อราว 400 ปีก่อน ทำนองเดียวกันกับการที่คนผิวขาวบุกเบิกทวีป อเมริกาเหนือ และมีชัยแก่อินเดียนแดงเมื่อสองร้อย กว่าปีก่อนนั่นเอง

เมื่อเราไปถึงเมืองฟรีโทเรีย ซึ่งเป็นเมือง หลวงทางศูนย์กลางด้านการบริหารและเป็นที่ตั้งของ สถานที่สำคัญต่างๆ ทางราชการ เมืองนี้เรียกได้ว่าเป็น CITY OF JACARANDAS เพราะทั้งเมืองจะ เต็มไปด้วยต้น JACARANDA ที่เขาปลูกไว้ริมถนน เกือบทุกสายตลอดทั้งเมือง ต้น JACARANDA นี้ก็คือ ต้นศรีตรัง ดอกสีม่วง ซึ่งปลูกอยู่มากที่ปักชำได้บ้าน เรานั้นเอง เขาพาไปดูที่พำนักของประธานาธิบดี ดู CHURCH SQUARE, CITY HALL, UNION BUILD- ING และรัฐสภา แล้วพาไปกินอาหารมื้อกลางวันซึ่งเป็นภัตตาคารจีนชื่อ LAI LAI GARDEN

ตอนบ่าย นำไปชม GOLD REEF CITY เมืองจำลองเหมืองทองในอดีตยุคตื่นทอง ซึ่งมีทั้ง บรรยากาศสวนสนุก ร้านขายของที่ระลึก ซึ่งส่วน ใหญ่เป็นเครื่องประดับ เช่น กำไล ต่างหู ที่ทำจากเงิน ทองแดง ขนหางช้าง (ขนหางช้างแอฟริกันเส้นใหญ่ กว่าขนหางช้างบ้านเรามาก) ร้านค้าตกแต่งแบบ อังกฤษ ชมระบำพื้นเมืองของชาวซูลู และได้ลงไป สัมผัสบรรยากาศใต้เหมืองลึก 200 เมตร รับฟังการ สาธิตการขุดทองในสมัยก่อน ชมโรงผลิตเหรียญ กษาปณ์ และการแสดงวิธีหลอมทอง เททอง แล้ว เดินทางกลับเมืองโจ-เบอร์ก วันนี้ยังคงพักอยู่ที่ โรงแรมดิเอ็มเพอเรอ เป็นคืนที่สอง อาหารค่ำออกไปกินที่ภัตตาคารจีนชื่อ FULIHUA

พฤหัสบดี 28 มีนาคม 2545 หลังอาหาร เช้าที่โรงแรมแล้วเดินทางโดยรถบัสขึ้นไปทางเหนือ ผ่านเมือง PRETORIA อีกครั้งไม่เข้าเมืองแต่ตรงไป ยังเมืองจำลองซันซิตี (SUN CITY) หรือที่เรียกรวมๆ ว่า SUN CITY COMPLEX ซึ่งเป็นนครลับแล (THE LOST CITY) แห่งความใฝ่ฝันของผู้คนที่จะได้มา เยือนสักครั้งหนึ่งในชีวิต ไปถึงที่นั่นเวลาประมาณ บ่ายโมง หลังจากกินอาหารกลางวัน SUN TERRES แล้วเขาจัดให้เข้าพักที่โรงแรม เดอะ พาเลซ (THE PALACE OF THE LOST CITY) ซึ่งการก่อสร้าง

และการตกแต่งมีโหฬารมาก ห้องพักก็ใหญ่โต กว้างขวางกว่าโรงแรม 5 ดาว อื่นๆ ที่เคยพบมาภายใน บริเวณโรงแรมที่พัก มีอนุสาวรีย์ของช้างพลาย ชื่อ ชาว สร้างด้วยโลหะเข้าใจว่าคงเป็นทองบรอนซ์ ขนาด เท่าตัวจริง ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ ช้างพลายชาวนี้นี้ กล่าว กันว่าเป็นช้างตัวใหญ่ที่สุดในอุทยานแห่งชาติ ครูเกอร์ (KRUGER NATIONAL PARK) ของแอฟริกาใต้ โรงแรม เดอะ พาเลซ ตั้งอยู่ในบริเวณ SUN CITY COMPLEX ที่ใช้งบก่อสร้างขึ้นเมื่อ 10 ปีก่อน ประมาณ 7 พันล้านบาทในพื้นที่หลายพันไร่ เล่าขาน กันว่าเดิมทีพื้นที่แห่งนี้เป็นเมืองโบราณซึ่งถูก ภูเขาไฟถล่มสูญหายไปนานแล้ว จึงได้ชื่อว่านครลับแล หรือ THE LOST CITY

สิ่งก่อสร้างต่างๆ ในซันซิตี คอมเพล็กซ์ นี้ มีความมหัศจรรย์ใหญ่โตอลังการ ผสมผสานระหว่าง ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของสถาปัตยกรรม แบบซาฟารี กับสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ มีสระว่ายน้ำ น้ำขนาดใหญ่ มีทะเลเทียม สะพานแห่งกาลเวลา (BRIDGE OF TIME) มีสนามกอล์ฟ 2 สนาม มี โรงภาพยนตร์ โบว์ลิ่ง กีฬาทางน้ำวินด์เซิร์ฟ และ คาสีโน ทุกคนที่ได้มาเห็นต่างรู้สึกตื่นตาตื่นใจและ ประทับใจเป็นอย่างมาก ในการจัดสวนดอกไม้ สร้าง น้ำตกจำลองประกอบธารน้ำไหลและบัวหลากสี ทั้ง บัวที่บานกลางวันและที่บานกลางคืน เหมือนกับ สภาพในธรรมชาติ มีพรรณไม้ที่สวยงาม เช่น ปักษยา- สวรรค์น่านาพันธุ์ โพรเทียมมากมายหลายสิบชนิด ตลอดจนพันธุ์ไม้พื้นเมืองอื่นๆ เราไม่เคยรู้จักมาก่อน สำหรับต้นพยับหมอกอย่างที่ปลูกบ้านเรานั้นเขา นิยมปลูกเป็นรั้วริมถนนและอาคารโดยทั่วๆ ไป แต่ มีดอกสีม่วงครามที่ดกและใหญ่กว่าปลูกที่บ้านเรา เพราะอากาศเย็นกว่าเหมือนที่เชียงใหม่ฤดูหนาว

ตอนบ่ายประมาณ 5 โมงเย็นเขาพาเรานั่ง รถสำหรับดูสัตว์เดินทางไปยัง PILANNEBURG NATURAL RESERVE ซึ่งเป็นเขตสงวนพันธุ์สัตว์

ป่าที่อยู่ไม่ไกลจากที่พักเรามากนัก รถวิ่งราว 20 นาทีก็ถึง และก่อนที่จะเข้าไปในพื้นที่เพื่อดูสัตว์ ที่เรียกว่า ซาฟารี (SAFARI) เจ้าหน้าที่ให้ทุกคน ลงนามและเซ็นยินยอมไว้เป็นหลักฐานว่าถ้ามีใครได้ รับอันตรายจาก SAFARI ครั้งนี้จะไม่มีการฟ้องร้อง เรียกค่าเสียหายใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งตามกฎหมายอนุญาต ให้เราขึ้นขึ้นในรถเพื่อถ่ายรูปได้เมื่อพบสัตว์และรถ จอดให้ดู แต่ไม่อนุญาตให้ลงจากรถโดยเด็ดขาด เขา เล่าให้ฟังว่าเคยมีคนญี่ปุ่นแอบลงจากรถเข้าไปถ่ายรูป สิงโตใกล้ๆ เลยถูกสิงโตตะปบเอาเกือบตายแต่ รอดมาได้เพราะเจ้าหน้าที่ซึ่งมีปืนยาวประจำรถช่วย ยิงขับไล่สิงโตไป

ความมุ่งหมายของการท่องเที่ยวซาฟารีคือ การดู BIG FIVE ซึ่งหมายถึงสัตว์ใหญ่ 5 ประเภท คือ ช้าง แรด ควายป่า สิงโต และเสือดาว สำหรับสัตว์อื่นๆ เช่น นกกระจอกเทศ ม้าลาย วิลเดอบีสต์ หรือกวาง ชนิดต่างๆ และลิงบาบูน ฯลฯ ซึ่งเป็นสัตว์ที่ไม่ดุร้าย นั้น มีให้พบเห็นได้ในพื้นที่ข้างทางทั่วๆ ไปที่เราวิ่ง รถผ่านตลอดเวลา ไม่ได้มีอยู่แต่เฉพาะในเขตสงวน พันธุ์สัตว์เท่านั้น รถวิ่งวนเวียนดูสัตว์อยู่ราว 3 ชั่วโมง จนเวลาสองทุ่มจึงกลับที่พัก สัตว์ใหญ่ที่เราได้เห็นมี เพียงแรด 2 ตัว กับสิงโตอีก 3-4 ตัวเท่านั้น นอก นั้นส่วนใหญ่ก็เป็นฝูงกวางชนิดต่างๆ ฝูงม้าลาย และ วิลเดอบีสต์ เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าบอกเราว่า การท่องเที่ยว ซาฟารี เพื่อจะให้ได้ดูสัตว์ต่างๆ อย่างจุใจนั้นจะต้อง ใช้เวลาไปนอนค้างแรมตามแคมป์ซึ่งทางการจัดทำ ขึ้นไว้สำหรับนักท่องเที่ยวในเขตป่าสงวน โดยเฉพาะ ซึ่งแคมป์ดังกล่าวมีอยู่ในอุทยานแห่งชาติ ครูเกอร์ (KRUGER NATIONAL PARK) ทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศติดกับพรมแดน ประเทศโมซัมบิก ซึ่งเราคงไม่มีโอกาสได้ไปเพราะไม่ ได้อยู่ในโปรแกรมของทัวร์ คิดว่าเท่าที่ได้มาเห็นสัก ครั้งหนึ่งก็พอใจแล้ว

ศุกร์ 29 มีนาคม 2545 ประมาณ 09.00 น.

หลังอาหารเช้าแล้ว เราก็อำลาจากเมืองลับแลหรือ THE LOST CITY หรือที่เรียกชื่อใหม่ว่า SUN CITY COMPLEX ออกเดินทางกลับไปยังเมืองโจ-เบอร์ก หรือโจฮันเนสเบิร์กอีกครั้งเพื่อจับเครื่องบินภายในประเทศบินไปยังเมืองเคป ทาวน์ (CAPE TOWN) เมืองตากอากาศที่สุดของประเทศ เรากลับไปถึง โจ-เบอร์กก่อนเที่ยง พอมีเวลาก่อนไปสนามบินจึงแวะไปชมเพชรที่ห้างซึ่งมีชื่อว่า DIAMOND SUPPLY CORPORATION CC มีคนไทยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของสถานทูตไทยที่นั่นชื่อ คุณพงษ์เทพ ณ ตะกั่วทุ่ง เป็นผู้นำชมและอธิบายวิธีการดูเพชรและการประเมินราคา พวกเราบางคนเห็นว่าราคาน่าจะถูกกว่าเมืองไทยก็เลยซื้อเพชรกลับมาเป็นที่ระลึกกันบ้างนิดหน่อย เสร็จจากการดูและซื้อเพชรแล้วบ่ายโมงไปกินกลางวันที่ภัตตาคารจีนชื่อ TONGLOK

จากนั้นเดินทางไปสนามบินโจ-เบอร์ก ออกเดินทางสู่เมืองเคป ทาวน์ โดยเที่ยวบินที่ SA 353 เวลา 16.30 น. ใช้เวลาบินราว 2 ชั่วโมง เมืองเคป ทาวน์นี้อยู่ตอนใต้สุดของประเทศและใต้สุดของทวีปแอฟริกาด้วย เป็นเมืองตากอากาศที่กล่าวกันว่าสวยที่สุดในโลก และยังเป็นเมืองหลวงของประเทศในด้านนิติบัญญัติอีกด้วย ระหว่างบินจาก โจ-เบอร์กไปยังเคป ทาวน์ ได้เห็นว่าภูมิประเทศของเขาเป็นดินแดนแห้งแล้งมีสภาพกึ่งทะเลทรายเป็นส่วนใหญ่ ส่วนที่เป็นป่ามีไม่มากนักคืออุทยานแห่งชาติ ครูเกอร์ อยู่ทางตะวันออกติดพรมแดนโมซัมบิก พื้นที่ของประเทศแอฟริกาใต้ใหญ่เป็น 2 เท่าของประเทศไทย แต่มีพลเมืองเพียง 45 ล้านคน พลเมืองส่วนใหญ่ ร้อยละ 70 เป็นคนผิวดำเผ่าซูลู เผ่าบูชแมน และเผ่าอื่นมีเล็กน้อย ร้อยละ 20 เป็นคนผิวขาว (ชาวยุโรป) และอีกร้อยละ 10 เป็นอินเดียกับจีน และอื่นๆ

แอฟริกาใต้เป็นประเทศที่ไม่ธรรมดาเพราะมีความแตกต่างทางภูมิประเทศ และเชื้อชาติของคนที่นี่

เรียกตัวเองว่าเป็นชาวแอฟริกาใต้ ซึ่งเราสามารถมองเห็นความต่างต่างนั้นได้อย่างชัดเจน เริ่มตั้งแต่ผิวสีดำสนิทกับผิวสีขาวผ่อง รวยที่สุด มีเหมืองเพชรและเหมืองทอง กับจนแบบไม่มีบ้านอยู่ ต้องรอให้รัฐบาลปลูกกระท่อมให้ ยังมีช่องว่างระหว่างชนชั้นอยู่มาก ได้พบเห็นแหล่งสลัมใหญ่ๆ ตามเส้นทางที่ผ่านอยู่เสมอ หรือแม้แต่วิทยาการทางการแพทย์ที่ก้าวหน้า มีการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจได้เป็นครั้งแรกของโลกที่ประเทศนี้ แต่กลับมีหมอมือชุกชุม มนต์ดำก็ยังมิให้เห็นเป็นปกติ ก่อนที่ประเทศจะได้รับเอกราชจากอังกฤษมีการแบ่งชั้นวรรณะ หรือการดูถูกเหยียดผิวอย่างรุนแรง ตอนนี้มีเมื่อมีเอกราชปกครองโดยคนดำด้วยกันแล้ว การเหยียดผิวก็หมดไป แต่คนจนยังมีอยู่มากถึงแม้ว่าพื้นที่แอฟริกาใต้ส่วนใหญ่จะแห้งแล้งแบบกึ่งทะเลทราย แต่ก็มียุทธศาสตร์ที่ดินที่มีค่าคือ เพชร พลอย ตลอดจนหินมีค่า (PRECIOUS STONE) อื่นๆ มากมาย

ดอกไม้ประจำชาติของแอฟริกาใต้คือดอกคิงโพรเทีย (KING PROTEA) เป็นไม้พุ่มขนาดเล็ก สูงไม่เกิน 2 เมตร ดอกใหญ่คล้ายดอกดาหลาของเรา แต่ใหญ่กว่า สีชมพู กลีบดอกยาวกว่าดาหลา บานทนอยู่ได้นานเพราะกลีบดอกหนามาก แม้อดอกแห้งแล้วก็ยังสวยอยู่ มีขายตามสนามบินทุกแห่ง โพรเทียเป็นไม้ที่ถูกค้นพบว่ามีกำเนิดมาแล้ว 125 ล้านปี จากการคำนวณในซากฟอสซิลที่พบ ไม้ในสกุลโพรเทียนี้มีประมาณ 1700 ชนิด แต่ละชนิดดอกจะบานไม่พร้อมกัน ดังนั้นไม่ว่าเวลาช่วงไหนของปีจะสามารถพบเห็นดอกโพรเทียได้เสมอในแอฟริกาใต้ คำว่า PROTEA มาจากชื่อของเทพเจ้าแห่งท้องทะเลคือ PROTEUS ทราบมาว่าได้มีการนำเอามาปลูกในเมืองไทยบ้างแล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างการทดลองที่จังหวัดเลย

ภาษาราชการของแอฟริกาใต้ใช้ 3 ภาษาคือ อังกฤษ แอฟริกัน และซูลู สำหรับภาษาแอฟริกัน

นั้นมีพื้นฐานมาจากภาษาคัทซ์กับเยอรมัน ส่วนภาษาซูลูคือภาษาพูดของเผ่าซูลูที่ยืมตัวอักษรโรมันมาเขียนเป็นตัวหนังสือ เช่นเดียวกันกับภาษามาเลเซียในปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น

ไทย	สิงโต	ไทย	ควาย
อังกฤษ	LION	อังกฤษ	BUFFALO
แอฟริกัน	LEEU	แอฟริกัน	BUFFEL
ซูลู	IBHUBESI	ซูลู	INYATHI

เราบินไปถึงสนามบินเคปทาวน์ เวลา 18 น.เศษ กว่าจจะรับกระเป๋าเดินทางเสร็จก็เกือบหนึ่งทุ่ม ที่เร็วเพราะเป็นการเดินทางภายในประเทศ ซึ่งไม่มีการตรวจประทับตราหนังสือเดินทางและศุลกากร รถที่มารับจึงพาพวกเราไปกินข้าวก่อนเข้าโรงแรม โดยเขาจัดเตรียมไว้แล้วที่ภัตตาคารจีนชื่อ MR.CHAN'S RESTAURANT จากนั้นก็เข้าพักโรงแรม CAPETONIAN รวม 3 คืน จนถึง 1 เมษายน 2545

เสาร์ 30 มีนาคม 2545 หลังอาหารเช้าที่โรงแรมแล้วนั่งรถไปลงเรือที่ท่าเรือ HOUT BAY เพื่อดูแม่น้ำที่เกาะ DUIKER เรือวิ่งราว 10 นาที มีแม่น้ำชนิดเดียวกับที่เอามาฝึกให้เล่นละครสัตว์นับพันตัวนอนฝั่งแคดอยู่บนโขดหิน ส่วนที่ดำผุดดำว่ายหาปลาอยู่ในบริเวณรอบเกาะก็มาก ได้ชมและถ่ายภาพกันพอควรแก่เวลาแล้วก็กลับไปหาซื้อของที่ระลึกที่ท่าเรือ มีพ่อค้าแม่ค้ามาตั้งโต๊ะขายและวางแบกะดินก็มี ส่วนมากเป็นคนดำ คนขาวมีอยู่ไม่กี่คน สินค้ามีทั้งลูกปัดสีต่างๆ รูปคนดำเผ่าต่างๆ และสัตว์ป่า แกะสลักด้วยไม้และหินซึ่งมีน้ำหนักมากเกรงว่าเที่ยวกลับน้ำหนักจะเกินจึงไม่ได้ซื้อกันมากนักเสร็จแล้วนั่งรถเดินทางต่ออีกราวครึ่งชั่วโมงไปดูนกเพนกวิน ที่ชายหาด BOULDERS นกเพนกวินที่นี่เป็นนกขนาดเล็ก มีขนาดพอๆ กับนกเพนกวินที่เกาะฟิลลิปส์ เมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ผิดกันตรงที่ว่านกเพนกวินที่นี่จะนั่งนอน หรือพักผ่อนอยู่ในหลุมข้างๆ พุ่มไม้เล็กๆ อยู่บนชายหาดให้

เราดูและถ่ายภาพได้ตลอดทั้งวัน ส่วนที่เกาะฟิลลิปส์นั้น นกจะกลับมาในตอนค่ำจากการหากินในทะเล เพื่อกลับมาอนบนบกที่ชายหาด เราต้องไปรอคอยดูในตอนเย็นหรือค่ำไม่ได้มีให้ดูทั้งวันเหมือนที่นี่ เสร็จจากดูนกไปกินอาหารอิตาเลียนมื้อกลางวันที่ภัตตาคาร HIDEBRAND อยู่ริมทะเลตรงข้ามกับฐานทัพเรือเมืองเคปทาวน์ งานแรกเป็นหอยนางรมสดตัวใหญ่ขนาดหอยของสุราษฎร์ธานีคนละ 3 ตัว ตามด้วยกุ้งมังกร (LOBSTER) เป็นงานที่สองคนละหนึ่งตัวครึ่งโดยเขาหนึ่งและผ่าครึ่งมาให้เสร็จ กุ้งมังกรที่นี่ไม่เหมือนกับของภูเก็ตเพราะตอนที่ยังดิบอยู่ก็มีสีแดงและตัวไม่ใหญ่นัก แต่ก็ไม่เหนียวและรสชาติดีทีเดียว

ตอนบ่ายเดินทางไปยัง CAPE PENNINSULA หรือที่เราเรียนรู้จากวิชาภูมิศาสตร์ว่าแหลมกู๊ดโฮป อยู่ชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก เมื่อไปถึงชายทะเลแล้วต้องขึ้นรถราง (แบบเดียวกับรถรางขึ้นบนปีนังฮิลล์ของมาเลเซีย) ไปยังบนเขาที่มีประภาคารเพื่อชมความงามของ CAPEPOINT ซึ่งเป็นบริเวณที่มหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรอินเดียมาบรรจบกัน ชมแหลมแห่งความหวัง (CAPE OF GOODHOPE) ซึ่งเป็นชื่อที่เลื่องลือทางประวัติศาสตร์อันยาวนานซึ่งเราเรียนรู้ว่าเป็นการค้นพบเส้นทางการค้าเปิดจากโลกตะวันตกไปสู่โลกตะวันออกเมื่อ 4-5 ร้อยปีก่อน โดยบาโทโลมิว ไคแอส ชาวโปรตุเกสและวาสโก ดากามา ชาวสเปน บริเวณพื้นที่รอบๆ CAPE PENNINSULA ที่เรานั่งรถผ่านไปซึ่งเป็นป่าละม้ายยังมีนกกระจอกเทศ กวางป่า ชนิดต่างๆ กับวิลเดอบีสต์ ม้าลาย และลิงบาบูน อาศัยอยู่มาก แต่สัตว์ดุร้าย เช่น เสือ และสิงโต นั้นไม่มี เมื่อลงจากรถรางบนเขาแล้ว พวกเรายังได้ลงไปถ่ายรูปกันที่ชายหาด และสัมผัสกับน้ำทะเลตรงที่มีป้ายปักไว้ว่าเป็นบริเวณที่กระแสน้ำจากมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรอินเดียมาบรรจบกันด้วย จบรายการ

วันนั้นก็มืดค่ำพอดี จึงเดินทางกลับไปกินอาหารจีนที่ภัตตาคาร TONG LOK แล้วกลับโรงแรมที่พัก CAPETONIAN

อาทิตย์ 31 มีนาคม 2545 หลังอาหารเช้าที่โรงแรมแล้วออกเดินทางไปทางทิศตะวันตกจรดวังประมาณ 2 ชั่วโมง ก็ไปถึงฟาร์มนกกระจอกเทศชื่อ WEST COAST OSTRICH FARM ได้เรียนรู้วงจรชีวิตของนกกระจอกเทศได้ทดลองเหยียบไข่นก (ซึ่งเหยียบไม่แตก) ทดลองขึ้นนก (ซึ่งมีคนจับไว้ให้) และถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึก เขาอธิบายประโยชน์ของนกกระจอกเทศว่าใช้ได้หมดทั้งตัว คือเนื้อเป็นอาหารคนและหนังทำเป็นเครื่องประดับ กระเป๋าและรองเท้า แม้แต่กระดูกก็ยังขายได้ ส่วนเปลือกไข่ที่ฟักไม่ออกเป็นตัวก็ยังเอาไปทำไฟไหม้หรือวาดภาพลวดลายขายเป็นของที่ระลึกได้ราคาอีกด้วย นกกระจอกเทศในปัจจุบันถือว่าเป็นสัตว์เศรษฐกิจที่เพาะเลี้ยงง่ายตายยากเพราะมีภูมิคุ้มกันสูง นกที่โตแล้วจะต้องให้กินหินกรวดขนาดหัวแม่มือวันละราวหนึ่งกิโลกรัมต่อตัว เพื่อไปช่วยย่อยอาหาร โดยธรรมชาตินกกระจอกเทศจะสนใจจิกกินสิ่งที่แวววาวสะท้อนแสงเพราะคิดว่าเป็นก้อนหินก้อนกรวด เขาจึงเตือนผู้ที่เข้าชมนกซึ่งสวมใส่แหวนหรือตุ้มหูเพชรไม่ให้เข้าใกล้นกเพราะนกจะจิกเอาไปกิน เสร็จจากดูนกกระจอกเทศ เราเดินทางต่อไปยังเมืองสเปียร์ (SPIER) รถวิ่งราวครึ่งชั่วโมง เมืองนี้มีชื่อเสียงในการทำไวน์ และผลิตไวน์ชั้นดีของประเทศ ที่นั่นเขาจัดให้เข้าห้องสาธิตการชิมไวน์ เขาตั้งแก้วไวน์ไว้ตรงหน้าพวกเราคนละ 6 แก้ว ในแก้วมีไวน์ชนิดต่างๆ อยู่ราว 1 ใน 4 ของทุกแก้ว เขาอธิบายวิธีหมักหรือบ่มไวน์ คุณภาพของไวน์แต่ละชนิดตลอดจนราคาแล้วให้เราลองดื่มทีละแก้ว เพื่อลิ้มรสความแตกต่างจนครบ 6 แก้ว ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง จากนั้นก็ช่วยกันชิมไวน์และของที่ระลึกในโรงงานไวน์ตามอัธยาศัย แล้วพักกินอาหารกลางวัน

ที่ฟาร์มไวน์ มื้อนี้เป็นอาหารฝรั่ง ตอนบ่ายเดินทางไปเมือง STELLENBOSCH ศูนย์แหล่งช้อปปิ้งที่ทันสมัยที่สุดในเคป ทาวน์ แต่โชคไม่ดีวันนั้นเผชิญตรงกับเทศกาลอีสเตอร์ซึ่งหยุดราชการหลายวัน ร้านค้าปิดหมดจึงต้องเดินทางต่อไปที่ VICTORIA & ALFRED WATERFRONT ชมทิวทัศน์ของภูเขาโต๊ะ (TABLE MOUNTAIN) จากข้างล่างภูเขาโต๊ะนี้คือสัญลักษณ์ของเมืองเคป ทาวน์ ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากคู่กับชื่อของเมือง ซึ่งมองดูจากข้างล่างจะเห็นว่าภูเขาที่มียอดแบนราบเหมือนโต๊ะสมกับชื่อที่เขาตั้งจริงๆ กล่าวกันว่าผู้ใดมาเคป ทาวน์แล้วไม่ได้ขึ้นไปชมบนยอดภูเขานี้ก็เปรียบเหมือนมาไม่ถึงเคปทาวน์ การขึ้นไปบนยอดภูเขาโต๊ะนั้นมีรถกระเช้า (CABLE CAR) ขนาดใหญ่บรรทุกคนขึ้นไปได้คนละประมาณ 3-4 สิบลูก คนขับรถซึ่งเป็นคนผิวขาวชาวต่างชาติเล่าให้ฟังว่า เมืองเคปทาวน์ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรอินเดียมาบรรจบกันนี้มีสภาพอากาศแปรปรวนอยู่เสมอ บางวันมีอากาศปลอดโปร่งแจ่มใสอยู่ดีๆ แต่อีกวันสองวันกลับมีลมแรงและเมฆหมอกปกคลุมบนภูเขาโต๊ะมองไม่เห็นอะไรเลย รถกระเช้าต้องหยุดให้บริการไม่สามารถนำคนขึ้นไปบนภูเขาโต๊ะได้ เพราะอาจเกิดอันตราย เวลาที่มีเมฆหมอกปกคลุมอยู่บนภูเขานั้นเขาบอกว่าจะมองดูเหมือนกับเอาผ้าปูโต๊ะสีขาวไปคลุมไว้บนโต๊ะจริงๆ เมื่อเราทราบเรื่องราวนี้แล้วเกรงว่าถ้าจะรอขึ้นไปในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นตามกำหนดการเดิมอาจมีอุปสรรคเพราะท้องฟ้าปิด จึงตัดสินใจรีบขึ้นในบ่ายวันนี้ ตอนนั้นเวลาบ่าย 4 โมงแล้ว เราจึงมีเวลาอยู่บนภูเขาโต๊ะเพียง 1 ชั่วโมง เพราะรถกระเช้าเที่ยวสุดท้ายจะลงจากภูเขา 5 โมงตรง แต่ถ้ากลับไม่ทันรถกระเช้าจะเดินลงมาเองก็ได้เพราะมีทางเดินลง ซึ่งไม่ปรากฏว่ามีพวกเราอยากเสี่ยงภัยอย่างนั้นเลย ทุกคนรีบลงมาตามกำหนดเวลา โดยพร้อมเพรียงกัน

เมื่อขึ้นไปบนภูเขาโต๊ะแล้ว ได้เห็นว่า ภูมิประเทศจริง ๆ บนภูเขาโต๊ะนั้นไม่ได้เรียบราบ เหมือนอย่างที่เรามองเห็นจากข้างล่างเลย แต่กลับ เป็นก้อนหินเล็กใหญ่ตะปุ่มตะป่ำทั่วไปหมด มีต้นไม้ ที่มีลักษณะเป็นพุ่มเล็ก ๆ ใบและดอกหนาทันทัน ต่อลมแรงซึ่งพัดอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่ข้าง ๆ และติด กับก้อนหินช่วยทำให้เกิดความสวยงามและช่วยลด ความแฉะกระด้างของก้อนหินลงได้บ้าง อุณหภูมิ บนนั้นราว ๆ 15 องศาเซลเซียส ลมพัดแรงแต่ไม่ หนาวมากนัก สัตว์ที่เห็นมีอยู่มากตามซอกหินคือตัว DAZZY ซึ่งมีขนาดตัวและรูปร่างคล้ายกระต่ายสี น้ำตาลแต่หูสั้น ไม่กลัวคน เขาบอกว่าอย่าเข้าไปจับ เล่นเพราะมันจะกัดเอา เราก็ได้แต่ดูห่าง ๆ และถ่ายรูป ไปด้วยเป็นที่ระลึก เมื่อลงจากเขาโต๊ะแล้วก็ไปกิน อาหารค่ำที่ภัตตาคาร BERTHA'S ซึ่งอยู่ริมอ่าวใกล้ กันกับสโมสรเรือยอร์ชก่อนจึงกลับเข้าที่พักโรงแรม CAPETONION

จันทร์ 1 เมษายน 2545 วันนี้เป็นวันเดินทาง กลับ วางอยู่ตั้งแต่เช้าถึงบ่าย เนื่องจากเราได้ขึ้นชม ภูมิประเทศบน TABLE MOUNTAIN ล่วงหน้า ตั้งแต่ตอนเย็นวานแล้ว หลังอาหารเช้าเมื่อเช็กเอาท์ จากโรงแรม CAPETONION และเอากระเป๋าขึ้นรถแล้ว เขาจึงพาเราออกไปซื้อปิ้งที่ศูนย์การค้า VICTORIA & ALFRED WATERFRONT อีกครั้งหนึ่ง โดยนัด พบกันที่รถจอดเวลาเที่ยงครึ่ง แล้วแยกย้ายกันไป หาซื้อของที่ถูใจ เสร็จจากหาซื้อของเมื่อมาพร้อม กันที่รถตามนัดแล้วก็เดินทางไปร้านอาหารไทยชื่อ วังไทย (WANG THAI) ซึ่งอยู่ไม่ไกลนักแต่จำชื่อ ถิ่นไม่ได้ รสชาติอาหารไทยที่ร้านนี้พอใช้ได้ จากนั้นก็เดินทางไปสนามบินเคปทาวน์ และเมื่อเวลา 15.00 น. ออกเดินทางสู่เมืองโจฮันเนสเบิร์ก โดย เที่ยวบินภายในประเทศ SA 352 ถึงเมืองโจ-เบอร์ก ราว 17.00 น. ไม่ต้องไปรอรับกระเป๋าเพราะเช็กผ่าน (CHECK TROUGH) ไปยังกรุงเทพฯ แล้วรอเวลา

อยู่ที่สนามบิน และผ่านพิธีการทางเข้าเมืองกับ ศุลกากรเพื่อขึ้นเครื่องระหว่างประเทศเที่ยวบินที่ SA 288 กลับบ้าน

เที่ยวบินที่ SA 288 ออกจากสนามบินเมือง โจ-เบอร์ก เมื่อเวลา 19.25 น. ซึ่งเป็นเวลากลางคืน มืดแล้ว เมื่อบินออกมาได้ประมาณครึ่งชั่วโมง เป็น เวลาที่เจ้าหน้าที่กำลังเตรียมการเสิร์ฟอาหารค่ำ ทุก คนที่เปิดถาดกำลังรอรับอาหารอยู่ ได้ยินเสียงคล้าย เสียงระเบิดและเครื่องบินสั่นสะเทือนมาก ทีแรกก็ คิดกันว่าข้างนอกคงมีอากาศแปรปรวนที่เขาเรียกว่า AIR TURBULENCE แต่ต่อมาอีกราว 5 นาที ก็เกิดเสียงระเบิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มีเสียงผู้หญิง หัวใจร้องกันขึ้นทั้งลำเรือและเครื่องบินก็สั่นสะเทือน มากทั้งความเร็วก็ลดลง ทุกคนยังไม่ทราบว่าจะเกิด อะไรขึ้น ได้เห็นแต่แสงไฟแลบออกจากทางปีกซ้าย ของเครื่องบินทั้งสองครั้งที่มีเสียงระเบิด ต่อมา สักครู่ก็ปัดประกาศว่าเครื่องยนต์ทางปีกซ้ายดับไป ทั้ง 2 เครื่อง ขณะนี้ทำการบินอยู่โดยใช้เครื่องยนต์ ทางปีกขวาเพียง 2 เครื่องเท่านั้น ไม่มีความ ปลอดภัยที่จะเดินทางต่อไป จำเป็นต้องบินกลับไป สนามบินโจเบอร์กเพื่อเปลี่ยนเครื่องบินลำใหม่ ขอให้ผู้โดยสารทุกคนอยู่ในความสงบ ไม่ต้องตกใจ กับต้นยังสามารถควบคุมเครื่องบินให้บินอยู่ได้ และ ก่อนที่จะบินลงสู่รันเวย์ต้องเปิดถังเชื้อเพลิงซึ่งจะ ใช้บินต่อไปอีก 10 ชั่วโมงก่อน เพื่อให้เครื่องบิน มีน้ำหนักเบา จะได้ลงสู่สนามบินโดยไม่เกิดอันตราย เนื่องจากเครื่องบินกำลังบินอยู่โดยใช้กำลังจาก 2 เครื่องยนต์ทางปีกขวาเท่านั้น เมื่อพวกเขาทราบ ต่างก็ใจเต้นได้แต่ภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตลอด จนหลวงพ่อบุญ และพระเครื่องรางของขลังต่างๆ ที่ ติดตัวไป เช่น หลวงปู่ทวด ช่วยคุ้มครองไม่ให้ เครื่องบินตก หลังจากเครื่องบินบินวนรอบสนามบิน และเปิดถังเชื้อเพลิงจนเครื่องเบาและเห็นว่ามีความปลอดภัยแล้วก็ร่อนลงสู่รันเวย์โดยสวัสดิภาพ

ผู้โดยสารประมาณ 200 คน ต่างพากันตบมือดีใจที่รอดชีวิตมาได้อีกครั้ง เครื่องลงจอดอยู่ในรันเวย์เวลาประมาณ 3 ทุ่ม และยังคงจอดนิ่งอยู่ในที่มีดกลางรันเวย์ และพวกเรายังคงถูกกักอยู่ในเครื่องบิน อาหารคำก็ยังไม่เสิร์ฟให้กิน เข้าใจว่ากัปตันกับทางสนามบินคงคิดแก้ปัญหาที่เครื่องบินอยู่และคงยังหาเครื่องบินลำใหม่มาเปลี่ยนให้เราเดินทางต่อไปในคืนนั้นไม่ได้พวกเรา 200 กว่าชีวิตถูกกักอยู่ในเครื่องบินลำนั้นโดยไม่ได้กินอาหารหรือน้ำ จนกระทั่ง 5 ทุ่มครึ่งจึงมีรถมารับกลับไปยังอาคารสนามบินอีกครั้ง กัปตันประกาศขอโทษที่เครื่องบินขัดข้องทำให้เราเดินทางไม่ได้และไม่อาจจัดหาเครื่องบินลำใหม่มาแทนได้ในคืนนั้นได้ จำเป็นต้องจัดหาที่พักให้พวกเราอยู่อีกหนึ่งคืน เมื่อกลับไปถึงตัวอาคารสนามบินเราต้องไปรอรับกระเป๋าเดินทาง ซึ่งขนถ่ายออกจากเครื่องบินของเราที่เครื่องยนต์ขัดข้อง และต้องผ่านพิธีการทางเข้าเมืองคือประทับตราหนังสือเดินทางเพื่อขอเข้าเมืองใหม่อีกครั้ง เสร็จแล้วเขาพาขึ้นรถไปพักที่โรงแรม ฮอลิเดย์ อินน์ ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับสนามบิน บอกว่าจะจัดอาหารค่ำไว้ให้ที่โรงแรมด้วย ไปถึงฮอลิเดย์ อินน์ เกือบตีหนึ่งของวันใหม่ (2 เมษายน 2545)

ระหว่างรอรับกุญแจห้องเพื่อเช็คอินเข้าห้องพักเขาเอาแซนดิวิชกับน้ำผลไม้มาให้กิน บอกว่าห้องอาหารของโรงแรมปิดแล้ว มีแค่นี้แหละ ก็นับว่ายังดีที่รอดตายมาได้และพอมืออะไรกินกันบ้าง กว่าจะได้กุญแจเข้าห้องพักก็ราว ตี 2 วันใหม่

อังคาร 2 เมษายน 2545 หลังอาหารเช้าที่โรงแรม ฮอลิเดย์ อินน์ แล้ว ประมาณ เวลา 09.00 น. เขาเอารถมารับพวกเราและกระเป๋าเดินทางกลับไปยังสนามบิน โจฮันเนสเบิร์กอีกครั้ง และสิ่งที่น่าเบื่อก็คือต้องไปผ่านพิธีการทางตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เสร็จเมื่อเวลาราว 10.00 น. เครื่องบินลำใหม่แต่เที่ยวบินเดิม (SA 288) ออกเดินทางครั้งที่สองจากท่าอากาศยานนานาชาติโจฮันเนสเบิร์กเวลา 11.30 น. บินรวดเดียว 11 ชั่วโมง ถึงท่าอากาศยานกรุงเทพฯ เวลา 02.00 น.เศษของ 3 เมษายน 2545 (บวกเวลาเพิ่ม 5 ชั่วโมง เพราะเราบินย้อนดวงอาทิตย์กลับมา) และกว่าจะเสร็จจากการรอรับกระเป๋า ผ่านการตรวจคนเข้าเมืองศุลกากร ราวตี 3 กลับถึงบ้านพักที่บางกะปิ ตี 4 โดยสวัสดิภาพ

